

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **JUDr. J. H.,** proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2016, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2017, č. j. 4 Ad 33/2016 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá .**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce kasační stížností napadl v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2016, č. j. X. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila své předchozí rozhodnutí, kterým byl žalobci podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, přiznán ode dne 24. 12. 2011 starobní důchod ve výši 6407 Kč měsíčně.

[2] Základem sporu je, že žalovaná vycházela při výpočtu starobního důchodu z toho, že žalobce věrohodně neprokázal nárokovanou dobu důchodového pojištění ode dne 1. 1. 1998 do dne 23. 12. 2011, k níž žalovaná neměla dostatečné a důvěryhodné podklady. To se negativně projevilo na určené výši starobního důchodu žalobce. Ten naopak v průběhu správního řízení i v žalobě namítal, že v rozhodné době byl zaměstnán (a tedy i důchodově pojištěn) na pozici ředitele státního podniku X, IČ: X (dále jen „státní podnik X"). Pro osvědčení svých tvrzení předložil žalobce tyto důkazy – čestná prohlášení žalobce a dvou svědků, evidenční listy důchodového pojištění z let 1998 až 2002, za rok 2006 a rovněž z let 2008 až 2011, Smlouvu o individuálních podmínkách odměňování ze dne 12. 3. 1998, sepsanou mezi žalobcem a tehdejším Ministerstvem dopravy a spojů, a některé další listiny. Žalovaná však dospěla k závěru, že důkazy předložené žalobcem jsou nevěrohodné, popř. že dostatečně neprokazují dobu důchodového pojištění žalobce v rozhodném období. Účast žalobce na důchodovém pojištění po roce 1998 tedy podle žalované vzniknout nemohla. Pokud se jedná o rok 1998, pak nebylo z důvodu absence příslušného mzdového listu prokázáno, že se jednalo o dobu důchodového pojištění. Žalobcem předložená svědecká prohlášení jsou nekonkrétní, a nejsou tak způsobilá tuto skutečnost doložit.

[3] Žalobce v žalobě podané u městského soudu uplatnil v zásadě tyto čtyři námitky: (a) žalovaná nerespektovala právní názor městského soudu, který ve věci starobního důchodu žalobce již dříve rozhodl tak, že zrušil předchozí rozhodnutí žalované (a to rozsudkem ze dne 11. 11. 2013, č. j. 1 Ad 23/2013 – 20); (b) nevhodné chování a předpojatost vůči žalobci ze strany oprávněné úřední osoby žalované v řízení o námitkách; (c) nepřiměřenou délku námitkového řízení vedeného žalovanou; a (d) nedostatečné přihlédnutí k čestnému prohlášení svědků, a v důsledku toho neuznání zaměstnání ve státním podniku X v době ode dne 1. 1. 1998 do dne 23. 12. 2011 jako doby důchodového pojištění žalobce.

[4] Městský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že není důvodná. Ohledně první žalobní námitky městský soud konstatoval, že žalovaná v dalším řízení o námitkách závazný právní názor soudu respektovala. Soud žalovanou předchozím rozsudkem zavázal, aby v souladu se zásadou veřejné správy jako služby veřejnosti poučila žalobce o možnosti použít k prokázání doby pojištění čestného prohlášení žadatele o důchod a nejméně dvou hodnověrných svědků, nejlépe zaměstnanců. Žalovaná se též podle soudu nevypořádala s tím, že žalobce navrhl k prokázání jím tvrzených skutečností svědeckou výpověď pana Ing. J. N. Městský soud žalované také vytkl, že šetření provedené Pražskou správou sociálního zabezpečení zůstalo neúplné, neboť zásilky doručované likvidátorovi státního podniku X, panu JUDr. Miroslavovi Francovi, zůstaly nedoručené. Žalovaná v dalším řízení v souladu se zmíněným rozsudkem poučila žalobce o možnosti doložit jeho čestné prohlášení, jakož i čestná prohlášení dalších dvou svědků, pokusila se též opakovaně kontaktovat bývalého likvidátora státního podniku X pana JUDr. Miroslava France. Žalovaná nebyla v tomto směru úspěšná, neboť zásilky určené panu Francovi nebylo možno doručit. Podle názoru městského soudu nelze po žalované v tomto ohledu více požadovat. Žalovaná rovněž kontaktovala nového likvidátora, JUDr. Jana Růžka, který k osobě žalobce nedisponoval žádnými informacemi či listinami. Žalovaná podle soudu důkazní návrhy žalobce v napadeném rozhodnutí řádně zhodnotila, neboť jedním ze svědků, jehož čestné prohlášení žalobce doložil, byl právě i pan Ing. J. N.

[5] Ke druhé žalobní námitce městský soud uvedl, že podjatost či nevhodné chování oprávněné úřední osoby nebyly žádným způsobem prokázány, tím méně pak v míře, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí žalované. Žalobce ve správním řízení podjatost oprávněné úřední osoby nenamítal a ani proti jejímu postupu nepodal stížnost. Nevhodné chování oprávněné úřední osoby vůči žalobci ze správního spisu nevyplývá.

[6] K namítaným průtahům v řízení o námitkách (třetí žalobní námitka) se městský soud vyjádřil tak, že samy o sobě nezpůsobují nezákonnost rozhodnutí žalované. Prokazování dob důchodového pojištění nadto patří podle mínění městského soudu k nejnáročnějším úkonům, obzvláště za situace, kdy žalovaná nedisponuje potřebnými podklady. V dané věci byla žalovaná rovněž nucena v souladu se závazným právním názorem soudu dokazování významně rozšířit. Žalobce se též mohl proti průtahům v řízení účinně bránit prostředky, které mu právní řád za tím účelem poskytuje.

[7] Městský soud nepřisvědčil ani čtvrté a poslední námitce žalobce, kterou považoval za stěžejní [viz výše odstavec 3 písmeno d)]. Čestné prohlášení žalobce považoval městský soud s ohledem na jeho obsah za nekonkrétní a nepřesvědčivé. Čestná prohlášení dvou svědků, kteří nebyli zaměstnanci státního podniku X, ale Ministerstva dopravy (navíc pouze do roku 2007, resp. do roku 2003), taktéž soud nepovažoval za dostatečně průkazné. Ani jeden ze svědků vůbec neuvedl dobu, po kterou měl být žalobce účasten důchodového pojištění. Neuvedení tohoto údaje nemohlo být podle názoru městského soudu pouhým omylem či nedopatřením, neboť čestná prohlášení byla sepsána v přítomnosti pracovnice Pražské správy sociálního zabezpečení, ale svědčí o nevědomosti svědků o předmětné době pojištění žalobce.

[8] Městský soud v závěru svého rozsudku shrnul, že základem pro dokazování ve věcech důchodového pojištění jsou evidenční listy důchodového pojištění (dále též jen „evidenční listy“), tento důkazní prostředek však není jediný možný. Evidenční listy předložené žalobcem považoval soud ve shodě s žalovanou za naprosto nedůvěryhodné a vzbuzující zásadní pochybnosti. Tvrzení žalobce měl městský soud v mnoha aspektech za nepřesvědčivá a vzájemně rozporná. Žalobce ani dalšími předloženými důkazy (Smlouva o individuálních podmínkách odměňování ze dne 12. 3. 1998, čestná prohlášení svědků) dostatečně neprokázal, že období ode dne 1. 1. 1998 do dne 23. 12. 2011 lze uznat za dobu pojištění z titulu výkonu funkce ředitele státního podniku X jako výdělečné činnosti. Rozhodnutí žalované netrpí formálními deficity a je náležitým způsobem a logicky zdůvodněno.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[9] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Stěžovatel je toho názoru, že rozsudek městského soudu obsahuje zjevné nepravdy. Stěžovatel se vymezuje proti hodnocení důkazů ze strany městského soudu i žalované. Podle mínění stěžovatele mu nemůže být kladeno za vinu, že relevantní doklady již neexistují, popř. že Ministerstvo dopravy má ve svých archivech nepořádek. V dané věci není jasné, proč městský soud neuvěřil čestným prohlášením dvou svědků, která žalobce ve

správním řízení předložil. Důvodem pro odmítnutí tvrzení těchto svědků nemůže být to, že jsou již v důchodu. Městský soud se pro údajnou nedůvěryhodnost důkazů vůbec nezabýval meritem věci, s čímž stěžovatel nemůže souhlasit.

[10] Stěžovatel dále v kasační stížnosti uvádí, že jeho pracovní poměr ke státnímu podniku X vznikl již dne 1. 1. 1990. Pracovní smlouva podepsaná v roce 1990 byla sjednána na dobu neurčitou, místo výkonu zaměstnání stěžovatele pak zahrnovalo nejen Českou republiku, ale i zahraničí. Z toho důvodu uvedl stěžovatel ve svém čestném prohlášení jako místo výkonu práce výraz „zeměkoule“. Stěžovatel požaduje, aby Nejvyšší správní soud k této skutečnosti přihlédl, neboť použitý výraz je míněn vážně, odpovídá poslání stěžovatele a porevoluční době, a důvěryhodnost předmětného čestného prohlášení nikterak nesnižuje. Pracovní smlouva z roku 1990 platila až do dne 24. 12. 2011, kdy stěžovatel odešel do předčasného důchodu a svůj pracovní poměr ke státnímu podniku X jednostranně ukončil. Na platnost zmíněné pracovní smlouvy neměla žádný vliv ani privatizace větší části státního podniku X, protože stěžovatel nadále jako ředitel vedl jeho zbytkovou část.

[11] Žalovaná se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti žádným způsobem nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou. Kasační stížnost stěžovatele obsahuje argumentaci podřaditelnou pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel sice v kasační stížnosti nepodřadil svoje námitky pod konkrétní ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., avšak obsah a smysl jeho argumentace lze subsumovat právě pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud dodává, že ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo) jednoznačně plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení právního předpisu; soud je posuzuje podle jejich obsahu. Stěžovateli nemůže jít k tíži ani fakt, že námitky ve své kasační stížnosti chybně subsumuje pod zákonné důvody, vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je oprávněn si sám podřadit kasační námitky podle jejich obsahu pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50).

[14] Stěžovatel brojí proti tomu, jak městský soud hodnotil v dané věci důkazy. Z jeho podání přitom také vyplývá, že podle jeho názoru žalovaná řádně nezjistila skutkový stav věci a městský soud měl pro tuto vadu rozhodnutí žalované zrušit. Stěžovatel předkládá vlastní skutkovou verzi a nesouhlasí s tím, jaké závěry soud z důkazů obsažených ve spise vyvodil.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal obsah spisového materiálu a konstatuje, že s tím, jak věc posoudil městský soud, souhlasí. Rozhodnou otázkou pro posouzení případu stěžovatele je okolnost, zda bylo pro účely stanovení výše starobního důchodu prokázáno, že stěžovatel byl v období ode dne 1. 1. 1998 do dne 23. 12. 2011 důchodově pojištěn z titulu výkonu funkce ředitele státního podniku X.

[17] Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že je mezi stranami nesporné, že žalovaná neměla k dispozici evidenční listy stěžovatele vztahující se k rozhodnému období. Evidenční listy, které doložil stěžovatel, pak nemají všechny náležitosti a působí značně nevěrohodně, jak správně připomenul městský soud (k tomu v podrobnostech viz str. 5 rozsudku městského soudu). Bylo tedy na stěžovateli, aby existenci doby pojištění v předmětném období prokázal jiným způsobem. Stěžovatel byl v řízení před žalovanou poučen o tom, že k prokázání doby pojištění lze ve smyslu § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, použít čestného prohlášení nejméně 2 svědků a žadatele o důchod, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že i pro takové podklady platí zásada volného hodnocení důkazů, vyjádřená v § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Obdobně pak důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu hodnotí též správní soud (viz § 77 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Stěžovatel k prokázání doby pojištění v rozhodném období předložil především výše zmíněná čestná prohlášení a rovněž Smlouvu o individuálních podmínkách odměňování ze dne 12. 3. 1998. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem žalované i městského soudu, že tyto doklady dobu pojištění dostatečně a věrohodně neprokazují. V případě stěžovatele je nutno předně uvést, že tento působil toliko ve funkci ředitele „zbytkového“ státního podniku X. Tento státní podnik byl na počátku 90. let privatizován, přičemž veškerý jeho majetek byl převeden na jiný subjekt (shodou okolností právě do rukou stěžovatele, viz např. sdělení JUDr. Z. U. ze dne 8. 12. 2014, které je součástí správního spisu, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2014, č. j. 73 Cm 280/2013 – 8). Tyto skutečnosti jsou patrné z veřejně dostupných informací v obchodním rejstříku a ve sbírce listin obchodního rejstříku. Státní podnik X byl zrušen s likvidací usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 8. 2000, č. j. 5 Cm 60/99 – 10 (viz usnesení téhož soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 74 Cm 147/2010 – 12, které je založeno ve sbírce listin obchodního rejstříku). Podle záznamů v obchodním rejstříku je státní podnik X v likvidaci ode dne 30. 4. 2004. Zákonným obsahem likvidace bylo ukončení činnosti státního podniku jako právního subjektu, završené výmazem z obchodního rejstříku (viz § 9 a § 10 zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku, ve znění platném a účinném do dne 31. 5. 2007, ve spojení s § 70 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník). S přihlédnutím k uvedeným skutečnostem je tedy otázkou, co bylo náplní práce stěžovatele jako ředitele státního podniku v likvidaci.

[19] Z obsahu správního spisu nevyplývá, jaká měla být během rozhodného období (které přesahuje 10 let) role stěžovatele coby ředitele „zbytkového“ státního podniku X, když tento podnik nedisponoval majetkem, zaměstnanci, navíc již od roku 2004 byl v likvidaci. V čestném prohlášení stěžovatel jako místo výkonu výdělečné činnosti uvedl „*zeměkoule*“, jako druh pracovní činnosti „*ředitelovaI st. podniku*“, dále k době výdělečné činnosti uvedl „*dělal jsem pořád*“, svoji mzdu uvádí v poměrně širokém rozpětí od 2700 Kč

do 5000 Kč, a konečně k důvodům, proč zaměstnavatel nemůže v současné době vyhotovit evidenční list, sdělil, že „*likvidátor se ožral a vše zničil, pak byl vyměněn za nového*“. Čestné prohlášení stěžovatele tedy působí neurčitě, nevěrohodně a dobu pojištění v rozhodném období neprokazuje.

[20] Tento závěr je logický a správný i s přihlédnutím k tomu, že jak Ministerstvo dopravy, tak ani likvidátor předmětného státního podniku žádnými listinami a doklady vztahujícími se k osobě stěžovatele nedisponují (viz sdělení Ministerstva dopravy ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. 7/2012-010-PaM/53, a sdělení likvidátora JUDr. Jana Růžka ze dne 4. 2. 2016, resp. ze dne 11. 2. 2015). Námitka stěžovatele, že jako ředitel státního podniku X jednal z pověření Ministerstva dopravy v řadě evropských zemí, zůstala v rovině pouhého tvrzení. Ničím neprokázané je i stěžovatelovo tvrzení, že veškeré relevantní dokumenty zničil jeden z likvidátorů státního podniku X, a dále že Ministerstvo vnitra má ve svých archivech nepořádek a dokumenty týkající se stěžovatele jako ředitele uvedeného státního podniku ztratilo. Nejeví se také pravděpodobným, že pokud by stěžovatel reálně vykonával funkci ředitele státního podniku a byl ze strany příslušného ministerstva úkolován a vysílán do zahraničí, nedochovaly by se o těchto okolnostech naprosto žádné záznamy či listiny.

[21] Do obrazu skutkového stavu věci tak, jak jej zjistila žalovaná, pak zapadá i to, že ani dva svědci, které obstaral sám stěžovatel, nebyli schopni ve svých čestných prohlášeních uvést řadu relevantních informací. Svědci neuvedli, v jaké době byl stěžovatel důchodově pojištěn, jaká byla výše jeho měsíčního vyměřovacího základu a jakým způsobem nabyli vědomost o době pojištění a o příjmech stěžovatele. Příslušné kolonky v jejich prohlášeních zůstaly proškrtnuty. Ani tato čestná prohlášení tak nejsou dostatečně průkazná. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že tímto způsobem vyplněná čestná prohlášení svědčí o nevědomosti svědků o podstatných skutečnostech. Nejvyšší správní soud rovněž podotýká, že městský soud nezpochybňoval údaje uváděné svědky v čestném prohlášení proto, že se jedná o osoby důchodového věku, jak tvrdí stěžovatel. Nic takového se z rozsudku městského soudu nepodává, soud pouze na okraj zmínil, že oba dotčení svědci působili na Ministerstvu dopravy (tedy ne ve státním podniku X) jen do roku 2003, resp. do roku 2007, tedy nikoli po celou dobu rozhodného období.

[22] Dalším dokladem, kterým stěžovatel prokazoval dobu pojištění v rozhodném období, je Smlouva o individuálních podmínkách odměňování ze dne 12. 3. 1998, uzavřená mezi stěžovatelem a Ministerstvem dopravy a spojů České republiky. Stěžovatel se domnívá, že na základě této smlouvy mu byla s účinností ode dne 1. 1. 1998 stanovena základní měsíční mzda ve výši 2650 Kč, a to bez časového omezení. Limitem byl podle názoru stěžovatele výmaz státního podniku X u příslušného soudu, k čemuž ovšem v rozhodném období nedošlo, a stěžovatel tak stále jako ředitel tohoto státního podniku působil (viz např. sdělení stěžovatele ze dne 7. 10. 2011). Nejvyšší správní soud je však – podobně jako městský soud - přesvědčen, že předmětnou smlouvu tímto způsobem interpretovat nelze.

[23] Smlouva o individuálních podmínkách odměňování ze dne 12. 3. 1998 byla uzavřena jen na rok 1998. V článku VI smlouvy je stanoveno, že „*tato smlouva se uzavírá na dobu od 1. ledna 1998 do 31. prosince 1998 za předpokladu, že nedojde k návrhu na výmaz*

zbytkového státního podniku u příslušného soudu ze strany Ministerstva dopravy a spojů ČR“. Z dikce článku VI tak vyplývá, že smlouva je uzavřena nejdéle do dne 31. 12. 1998, pokud do té doby nedojde k výmazu státního podniku X z obchodního rejstříku. Pokud by k výmazu během roku 1998 došlo, smlouva by pozbyla účinnosti dříve než ke dni 31. 12. 1998. Citovaný článek VI nelze vykládat způsobem, jak to činí stěžovatel, tedy že pokud došlo k výmazu státního podniku X až v roce 2015, byla předmětná smlouva stále platná. Lze také dodat, že veškeré změny a doplňky podmínek sjednaných v předmětné smlouvě byly možné pouze po písemné dohodě obou smluvních stran (článek V). Stěžovatel nedoložil žádnou následnou smlouvu, mzdový výměr, dodatek ke smlouvě či jinou listinu, která by osvědčovala, že stěžovatel byl zaměstnán a pobíral mzdu i v období po roce 1998 a vykonával práci ředitele státního podniku X až do konce rozhodného období v roce 2011.

[24] Žalovaná a posléze i městský soud taktéž nepochybily, když dospěly k závěru, že stěžovatel doloženými doklady neprokázal ani to, že v roce 1998 činnost ředitele státního podniku X fakticky vykonával a pobíral za to sjednanou mzdu. Samotná Smlouva o individuálních podmínkách odměňování ze dne 12. 3. 1998 tuto skutečnost dostatečně nedokládá, stejně jako poslední mzdový výměr stěžovatele z března 1998, vydaný na jejím základě (podepsaný náměstkem Ing. M. T., č. j. 17 914/98 – 310). Je tomu tak proto, že stěžovatel v průběhu správního i soudního řízení nedoložil pro rok 1998 (stejně jako pro roky následující) žádný mzdový list, takové dokumenty se nepodařilo dohledat ani jiným způsobem (od likvidátorů státního podniku X či od Ministerstva dopravy). Mzdové listy z let 1986 až 1997 přitom stěžovatel žalované předložil. Existenci důchodového pojištění v roce 1998 stěžovatel dostatečně neprokázal ani doložením čestných prohlášení, jak je zdůvodněno výše v odstavcích [19] a [21].

[25] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nikterak nezpochybňuje, že stěžovatel byl v obchodním rejstříku zapsán jako ředitel státního podniku X, a to až do doby vymazání tohoto podniku z rejstříku (dne 1. 1. 2015). S ohledem na výše uvedené však vše nasvědčuje tomu, že od roku 1998 zastával uvedenou pozici pouze formálně, žádnou mzdu za její výkon nepobíral a není zřejmé, co mělo být obsahem jeho činnosti. Jiný závěr se stěžovateli nepodařilo doloženými doklady prokázat, což žalovaná i městský soud ve svých rozhodnutích řádně a srozumitelně osvětlily. Zaměstnání stěžovatele v rozhodném období nebylo dobou důchodového pojištění ve smyslu § 8 a § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.

[26] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že pracovní smlouva z roku 1990, o které hovoří stěžovatel v kasační stížnosti a jež měla být sjednána na dobu neurčitou, se ve spisovém materiálu nenachází. Soud se tak nemůže k jejímu obsahu vyjádřit.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou, neboť nepřisvědčil žádné z uplatněných námitek. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu